

Jeden človek pripravil veľkú večeru a pozval mnohých. V hodine večere poslal sluhu, aby povedal pozvaným: Podďte, lebo už je všetko hotové! Ale všetci sa začali jednomyselne vyhovárať. Prvý mu povedal: Pole som kúpil, musím ísť a obzrieť si ho; prosím ťa, vyhovor ma. Druhý povedal: Päť párov volov som kúpil a idem ich vyskúšať; prosím ťa, vyhovor ma. Iný zasa povedal: Oženil som sa, a preto nemôžem prísť. Keď sa sluha vrátil, oznámil to pánovi. Vtedy sa rozhneval pán domu a povedal sluhovi: Vyjdi rýchlo na cesty a ulice mesta a prived' sem chudobných, mrzákov, slepých a chromých. Sluha povedal: Pane, stalo sa, ako si rozkázal, a miesto ešte je. Vtedy povedal pán sluhovi: Vyjdi na poľné cesty a medzi ohrady a prinúť (ich) vojsť, aby sa mi naplnil dom. Lebo hovorím vám, že ani jeden z mužov, ktorí boli pozvaní, neokúsi moju večeru.

Čas neprestajne beží dopredu, nezastaví sa ani na zlomok sekundy. Čas beží a do vždy väčšej minulosti presúva to, čo bolo, a neprestajne prináša nové veci. Prílev nových vecí je dnes taký bohatý, že ovláda našu pozornosť, takže na minulosť niet času ani myslieť. Na minulosť zabúdame, nevraciam sa k nej. To je nebezpečné. Lebo zabudnúť na minulosť, najmä na dôležité body a udalosti minulosti, na osobné dejiny, národné a cirkevné dejiny – to je tak, akoby sme strom odpílili od koreňov. Kto zabudne na svoju minulosť, kto ju ignoruje, stráca fundament, nevie, kto on sám je, nevie, kam ide, nevie, aký je zmysel jeho bytia na tomto svete.

Pamiatka posvätenia chrámu, ako si ju pripomínate teraz tu v Rusovciach, obracia naše oči ku koreňom, do minulosti. Myslíme spolu s vami jednak na dejinné udalosti, cez ktoré táto obec a táto cirkev prechádzala – a boli to neľahké, pohnuté, dramatické dejiny. Ďakujeme predovšetkým Pánu Bohu, že táto cirkev žije, a to napriek všetkým ťažkým situáciám, ktorými bola značená jej cesta. Ďakujeme mu, že vzbudzoval ľudí, ktorých láska k cirkvi a zodpovednosť za ňu poháňala, aby prebúdzali tunajších kresťanov – evanjelikov k duchovnému životu. S uznaním a vďačnosťou myslíme na všetkých týchto ľudí z dávnejšej i nedávnej minulosti. Ich príklad nás aj dnes zaväzuje.

Dnes myslíme hlavne na tento chrám Boží. Ďakujeme zaň Pánu Bohu. Vďačne spomíname na všetkých, ktorí ho premýšľaním, prácou, milodarmi budovali a ktorí za tých 181 rokov v ňom pôsobili a oň sa starali. Myslíme na farárov a kantorov, kurátorov, kostolníkov a kostolníčky, upratovačky, ako aj na všetkých, ktorí milodarmi a dobrovoľnou prácou prispievali a prispievajú na jeho udržiavanie, skrášľovanie, zveľaďovanie. Príklad všetkých týchto ľudí nás vyzýva, aby sme sa o tento chrám starali a v čo najlepšom poriadku ho odovzdali nasledujúcim generáciám.

25. októbra roku 1829, teda pred 181 rokmi, bol tento chrám vysvätený. Bol to deň 48. výročia vydania Tolerančného patentu – osobitne významnej udalosti v dejinách našej cirkvi. Tolerančný patent umožnil aj vznik filie v Rusovciach. Textom vysviacajúcej kázne bolo vtedy niekoľko slov z krásnej Šalamúnovej modlitby, ktorú kráľ predniesol pri vysviacke prvého chrámu v Jeruzaleme. Kto si dnes nájde chvíľu času a prečíta si pomaly a pozorne celú túto modlitbu v Prvej kniha kráľov v 8. kapitole, bude duchovne veľmi obohatený.

Pri stom výročí posviacky, roku 1929, sa naši predkovia zamýšľali nad slovami Pána Ježiša Krista o tom, že on je dobrý pastier, ktorý nás pozýva do tohto chrámu, aby nás duchovne štil. Rovnako sme i my dnes pozývaní k pravidelnej účasti na službách Božích v tomto dome Božom. Chrám je živým chrámom len vtedy, keď doň prichádzajú účastníci služieb Božích, aby počúvali Božie posolstvo, ktoré sa bezpodmienečne týka ich života. Tak prichádzali sem naši predkovia a prichádzajú ľudia dnešnej generácie z tých 181 rokov. A i keď tie predchádzajúce generácie už pomreli a odišli do večnosti pred Božiu tvár, my tvoríme súčasť tohto veľkého spoločenstva, ktoré siaha aj do minulosti aj do budúcnosti. Zmyslom dnešnej pamiatky posvätenia chrámu ako aj súčasných zborových dní je, aby sme si uvedomili a spoločne prežívali toto spoločenstvo, spoločenstvo tých, ktorí dnes žijú, a aby sme spomenuli na tých, ktorí už odišli. Pozývaní sme sem mnohorakým spôsobom, okrem iného aj Ježišovým podobenstvom o veľkej večeri, ktoré sme prečítali ako kázňový text. Tam sú slová, ktoré sa nám priamo prihovárajú: „Podďte, lebo už je všetko hotové!“ Tieto slová v nemeckej reči sú napísané nad vstupnou bránou do tohto chrámu: „Kommet, denn es ist alles bereit!“

To je veľmi pekné pozvanie, ale odvtedy, ako Pán Ježiš povedal tieto pozývajúce slová, uplynuli bez pár rokov dve tisícročia. To je v ľudských dejinách dlhý čas. Medzitým sa odohralo veľmi mnoho vecí. Veda a technika urobila v posledných storočiach a najmä v posledných desaťročiach obrovské pokroky. Keby sa tak prebudili ľudia z predchádzajúcich generácií, nechápavo a neveriaco by nad všetkým doširoka otvárali oči. Svet sa zmenil, veľmi sa zmenil. Takže sa mnohí môžu pýtať, či to Ježišovo pozvanie má pre dnešného človeka ešte vôbec nejaký význam. Či sa v tomto chráme deje niečo, čo možno bez zahanbenia ponúknuť modernému človeku. Či by sa taký apoštol Pavel ešte aj dnes odvážil zopakovať svoju chýrnu vetu: „Nehanbím sa za evanjelium Kristovo“.

Veď mnohí, ktorí sú pozývaní na služby Božie do chrámu, by sa mohli vyhovárať, a to nie iba slovami prečítaného podobenstva: „Pole som kúpil, musím ísť a obzrieť si ho; prosím ťa, vyhovor ma... Päť párov volov som kúpil a idem ich vyskúšať; prosím ťa, vyhovor ma... Oženil som sa, a preto nemôžem prísť.“ Ale pridali by k nim mnoho moderných výhovoriek: Kúpil som nové auto, musím ho ísť vyskúšať, na kostol mi neostáva času. Rozbehol som nový podnik a ten pohltí všetok môj čas, kde by som vzal voľnú hodinu na návštevu služieb Božích? Bol som dlho do noci na spoločenskom podujatí, musím to v nedeľu dopať. V televízii je práve v nedeľu dopoludnia taký zaujímavý program, že si ho nemôžem nechať ujsť. Toľko roboty mi ostalo nedokončenej v zamestnaní, v domácnosti, v garáži, v záhrade, že nevyhnutne potrebujem aj nedeľu na dobehnutie všetkého. Naše deti sa zaujímajú o celkom iné veci, kde by tie mali zmysel pre služby Božie! Ba ani ja nie som si istý, či by ma zaujímalo to, čo sa v kostole deje. Prosím ťa, vyhovor ma. Prosím ťa, pochop. Prosím ťa ospravedlň ma. Jedni zdvorilo, iní ľahostajne, ďalší s hnevom odmietajú pozvanie, aby prišli počúvať slovo Božie, spievať a modliť sa, prijímať sviatosti, starať sa o náboženskú výchovu detí a mladých ľudí.

Máme uznať tieto výhovorky? Kývnuť rukou a povedať si: Čo sa dá robiť, taká je moderná doba? Mohli by sme, keby sme si mysleli, že to, čo sa deje v chráme, je kus zomierajúcej minulosti a že tí, čo ešte chodia do kostola, sú poslední mohykáni, trocha retardovaní, spomalení ľudia, ktorí zaspali moderný vývoj. Keby toto bola pravda, mohli by sme byť

ľahostajní k tomu, že na pozvanie mnohí odpovedajú vyslovenými či nevyslovenými výhovorkami. Ale k takémuto odmietaniu a výhovorkám nemôžeme byť ani najmenej ľahostajní, lebo to, čo sa deje v kostole, nie je ľahostajné, ale je to zvrchovane dôležité.

V Božom slove, ktoré odznieva v chráme, ide o životne a smrteľne vážne veci, o veci, ktoré sa bezpodmienečne týkajú každého človeka. Každého bez výnimky, a to bez ohľadu na to, či patrí do cirkvi alebo nie, či verí v Boha alebo nie, či je bohatý alebo chudobný, či má najmodernejšie výtobytky elektroniky a ostatnej techniky alebo nie. Tieto a mnohé ďalšie rozdiely nemenia nič na skutočnosti, že každý človek, už preto, že je človek, bezpodmienečne potrebuje Božie slovo, Božiu lásku, Ježišovu lásku. Ale či naozaj? Naozaj!

Bez slova Božieho je náš obzor úzky, obmedzený. Bez slova Božieho sme ako ľudia s klapkami na očiach, ktorí síce niečo vidia, ale nevidia celú, širokú súvislosť života, nevidia práve to, čo je najdôležitejšie. Moderné vybavenie domácnosti, počítač, internet, mobil, televízor, auto a všetko ostatné, čo nám poskytuje moderná technika – to všetko je síce užitočné, ale to je len časť života, a to nie tá podstatná. Ak máme vo svojom zornom poli len tieto veci – nech by ich zoznam bol čo ako bohatý – tak je to obmedzené zorné pole, obmedzený obzor, lebo to, čo je pre život najpodstatnejšie, sa tam nenachádza. I keď to bude znieť neľúadne, musíme povedať, že ten, kto má pred očami len toto obmedzené zorné pole, je sám obmedzený. Je to nepríjemná pravda, ale poznať pravdu je vždy lepšie ako žiť celý život v sebaklame.

Zo slova Božieho – práve tu v chráme – sa dozvedáme, že pre život človeka nie je rozhodujúce, čo človek má, aké finančné, hmotné, luxusné hodnoty sa mu podarí nahromadiť, ale rozhodujúce je, čo človek je vo svojej podstate, vo svojom charaktere, vo svojom myslení, túžbach a citoch, vo svojom srdci. Tieto dva rozdielne štýly života spomína Pán Ježiš v klasických slovách: „Čo prospeje človeku, keby aj celý svet získal, ale samého seba by stratil, alebo by si uškodil?“ Pán Boh nám síce dáva hmotné potreby pre život – veď všetko, čo máme, pochádza od neho –, ale určite nás nestvoril na to, aby sme hmotné veci považovali za najvyšší cieľ života – ako je to u mnohých dnešných ľudí. Keď sa v Biblii hovorí, že Boh nás stvoril na svoj obraz, je tým povedané, že on, Boh, je naším najvyšším vzorom, podľa ktorého máme stvárňovať svoj život. Túto odvážnu myšlienku vyjadril Pán Ježiš, keď povedal: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalí váš Otec nebeský.“ Podobne v slovách: „Buďte milosrdní, ako je milosrdný aj váš Otec.“ Súťažiť by sme mali nie v tom, komu sa podarí nahromadiť viac bohatstva a luxusu – také súťaženie je úbohý, zaslepený primitivizmus. Súťažiť by sme mali v tom, aby sme sa stali dobrými ľuďmi, dobrými podľa Božej normy, podľa Božej vôle. Byť dobrý znamená byť dobrý pre druhých ľudí, vedieť sa vžiť do ich položenia a ich problémov a podľa svojich možností im pomáhať. Božie slovo, zvestované v chráme, nám ukazuje cestu k tomuto cieľu. To je aj zmysel pozvania: Poďte, lebo už je všetko hotové, všetko je pripravené.

Pripravené je posolstvo o tom, že nás Pán Boh miluje. Predpokladom toho, aby sme sa mohli stať dobrými a dobre robiť, je, že sa sami budeme cítiť obklopení Božou láskou. Vo zvesti Božieho slova v chráme sa môžeme nielen dozvedieť, ale priamo precítiť a prežiť veľkú skutočnosť, že v tomto šírom vesmíre nie sme zabudnutým práškom, ale že sme – každý jeden z nás – pevne a s láskou zapísaní v Božej evidencii, v Božom milujúcom srdci. Boh nás miluje, a to aj vtedy, keď sa nám vodí dobre, a miluje nás aj vtedy, keď prídu do nášho života ťažkosti, problémy, utrpenie. Svoju veľkú lásku nám preukázal a preukazuje vo veľkom zachraňujúcom diele Pána Ježiša Krista. Z jeho rúk nás nikto a nič nemôže vytrhnúť – ak len my chceme v týchto mocných a milujúcich rukách zostať. Čím mocnejšie prežijeme istotu, že nás Pán Boh miluje, tým lepšie predpoklady budeme mať na to, aby sme boli dobrí, aktívne dobrí voči druhým ľuďom. Každý dobrý čin, ktorý pochádza z čistého srdca, z čistých, nesebeckých motívov, znamená budovanie našich bytostí.

Budovanie našich bytostí smerom k добрote – to je zmysel nášho života. Vidno to okrem iného aj z toho, že pri odchode z tohto sveta si neodnášame nič z hmotných hodnôt, ktoré tu nahromadíme, keďže to všetko musíme nechať tu. Odnášame si len samých seba, to, čo sme dovolili Pánu Bohu z nás samých urobiť a ako sme sa sami pričínili o budovanie svojich bytostí. Len toto, čo sme, čím sme sa stali, si odnášame po smrti do večného sveta, ale všetko, čo máme, necháme tu.

Toto je niečo, čo si dnes uvedomuje iba veľmi málo ľudí. A pritom to nie je žiadne tajomstvo, ale je to informácia, ktorá je každému voľne prístupná a v rozličných obmenách sa ponúka práve v chráme vo zvesti Božieho slova. Toto poznanie bude raz každému nanútené, každému sa raz pre poznanie tejto pravdy otvorí oči, a to aj tým, ktorí dnes o tom nechcú ani počuť. Ale potom už bude neskoro robiť nápravu. Podobne ako ten boháč z podobenstva o boháčovi a Lazárovi už nemohol nič urobiť, keď mu po smrti bolo nanútené poznanie pravdy, pred ktorou si celý život zatváral oči. Na neho sa vzťahuje veľké varovanie v záverečných slovách dnešného podobenstva, že nikto z pozvaných, ktorí odmietli pozvanie, neokúsi Pánovu večeru. To isté sa vzťahuje aj dnes na tých, ktorí na toto pozvanie odpovedajú množstvom výhovoriek.

Podobenstvo o veľkej večeri je dnes aktuálne rovnako ako pred dvetisíc rokmi. Kto chce svoje srdce viazať nie na pomínutelné veci, ale na večné hodnoty, kto si uvedomí, že rozhodujúce je to, akou bytosťou sa on sám stane, ten môže cestu k tomu nachádzať aj v tomto Božom chráme. Poďte, prichádzajte, lebo už je všetko pripravené. Amen.